

De Camino, de weg naar Santiago de Compostela als spiegel voor jouw weg

Enkele mijmeringen

Toen ik voor het eerst hoorde over de Santiago reis van La Verna maakte mijn hart een sprongetje. Ik had al lang het verlangen om een stuk van de camino te bewandelen maar niet alleen! Ik was dus heel blij toen ik hoorde dat deze groepsreis 'op poten' werd gezet.

Ik zit ook al een tijdje in een zoekende fase in mijn leven. Ik ben verschillende zaken aan het bevragen. Van daaruit voelde ik de nood om er eens uit te zijn en er met afstand naar te kijken. Ik had een vermoeden dat we bij Edward en Yves in goede handen waren, ik kon toen alleen nog niet weten hoezeer...

En zo vertrokken we begin september met een groepje van twaalf om een deel van de camino primitivo te bewandelen. Met ongeveer 30 km/dag stijgen en dalen was deze wandeltocht fysiek af te toe een beproeving, soms tot op het randje van de uitputting. Op zo'n moment was het heel fijn om je gedragen te weten door de groep. Ik betwijfel zelfs of ik het alleen had gehaald. Ik had dan zeker een wegwijzer onderweg gemist en ergens anders uitgekomen. We sleurden elkaar er tijdens deze lange trajecten door en hadden veel mentale steun aan elkaar. We deelden het 'samen uit, samen thuis' gevoel.

De dagelijkse deelmomenten, 'het klankschaalmomentje', droegen ertoe bij dat we snel heel vertrouwelijk met elkaar omgingen. Het was fijn om bij onszelf, bij de afgelopen dag en bij het stuk afgelegde camino van ons leven te kunnen stilstaan. Tijdens deze momenten kwamen verdriet en blijdschap naar boven, naast gevoelens van dankbaarheid, verwondering en filosofische mijmeringen. Onze zorgen en problemen werden gedragen door de groep, iedereen ging er heel respectvol en zorgzaam mee om.

Er was in onze groep ook veel plaats voor luchtigheid en plezier, er werden naar hartelust grappen gemaakt en zot gedaan, als kinderen van onze tijd ook in de 'Camino Whatsapp groep'. Er werd op het ritme van de muziek gelopen, gedanst en aan acro-yoga gedaan op de camino.

Elke dag voelden we ons meer verbonden met elkaar. Dit was een besef dat groeide bij mij: hoe alleen je je soms ook voelt, er zijn altijd jezelf en de anderen waar je mee kan connecteren. Ook al zijn gevoelens van melancholie, wanhoop en machteloosheid me niet vreemd, dit besef sterkte mijn vertrouwen in het leven. We dragen allemaal een innerlijk vuur in ons, soms is dit een klein waakvlammetje en soms een brandhaart die alles in lichterlaaie zet.

Tijdens het lopen kom je als vanzelf in een bepaalde cadans terecht, ik kwam bij momenten echt uit mijn hoofd en kon genieten van het nu. Het voelde goed aan om zo fysiek bezig te zijn. Lichamelijk was dit een echte work-out.

Er zijn veel momenten van deze reis die ik koester: de vele wandeltochten die 's ochtends vroeg al begonnen in de mist en de kou, de momenten dat er een zee van wolken hing tussen de bergen en het gevoel dat dit beeld me gaf: boven het wolkendek (vrij vertaald 'onze zorgen en problemen') is er oneindig blauwe lucht... Het ontroerde me om te zien dat alle groepsleden voor elkaar zorgden. Voeten werden verzorgd en gemasseerd, kledingstukken, handdoeken, tandenborstels en scheermesjes werden gedeeld, en de was draaide gezamenlijk in de machine. Vincent legde met zijn camera prachtig verstilde beelden vast van de natuur in alle gedaanten. En de lunch deelden we in de bergen met de pianoklanken van Einaudi op de achtergrond. Leve de gsm!

Het was mooi om te zien hoe pelgrims van verschillende leeftijden en nationaliteiten elkaar op deze weg

ontmoeten en een stukje samen lopen. Ook in onze groep speelde het leeftijdsverschil nauwelijks een rol. Integendeel, jonger en ouder vonden elkaar probleemloos en raakten bevriend. Deze reis bood ons de mogelijkheid om te vertragen, iets dan in ons haastige en jachtige leven eerder een uitzondering is dan een regel. De rust en de eenvoud die ik tijdens de camino heb ervaren zou ik graag meer in mijn dagelijkse leven integreren.

Toen ik terug thuis was miste ik het contact met de natuur, het dicht bij de natuur zijn. Ik heb bomen nodig om in balans te blijven, er gaat kracht van hen uit. Het is als een 'pil' voor een goede gezondheid. Ook was het afkicken van de prachtige wandelroute van de camino primitivo, van het samenzijn en het samen beleven, en van onze goeie herders Yves en Edward die hun schapen elke avond weer naar stal brachten. Ik ben heel dankbaar voor deze mooie levenservaring en reis.

'Caminante, no hay camino, se hace camino al andar. Walker, there is no path, the path is made by walking'

Annelies De Brabandere

Samen op weg naar Compostela.... De camino slingert zich zachtjes voort... Ons groepje ook... Zoals gewoonlijk zijn er tempo lopers, middengroep, staartlopertjes... Weemoed sluipt binnen in de geest van de pelgrims.

We bereiken alto de Acebo. De lengte van de kam wordt door een rij windmolens gevolgd.

De verstrekkers van groene energie zijn brute machines in dit landschap van teder groen en heide. Aan de andere kant van de top gaat de camino weer omlaag...

We verlaten Asturië en bereiken Galicië, gewoon een rij stenen in de weg. De caminoschelp wegwijzer verandert van richting.

We zijn intussen vier dagen onderweg op deze prachtige camino primitivo. Blaren zwellen, vermoeidheid neemt toe maar de groepssfeer blijft goed.

Het is een zware tocht, klimmen en dalen maar tegelijk is deze camino ook zacht, vergevend, onthaastend en puur...

We hebben intussen het dagritme te pakken. 's Ochtends vroeg uit bed, rugzak inpakken, ontbijt, rondje en vertrekken.

Mijn rugzak is mijn metgezel. Samen met hem heb ik al vele camino's gestapt. Mijn "mochilla" is mijn huisje. De last maakt deel uit van mijn lichaam.

Laatste stapdag. We komen aan in Lugo. Wat een afknapper om terug in een stad te komen, na dagenlang met camino-maatjes in de stille natuur te wandelen.

Met de bus naar Santiago. We spelen vals want we hebben niet zoals "volwaardige pelgrims" de 300 km van Oviedo naar Santiago gewandeld. De pelgrims is een klassieker. Even schrikken als de Botafumeiro over je hoofd zwaait. Ik dacht aan alle momenten samen gedeeld in ons groepje, van ontwakken in de Albergue tot het slapen gaan. We deelden samen lief en leed, hadden veel plezier... Ook dit is pelgrimeren.

Een camino stappen is niet zomaar een reis. Ik weet niet precies hoe de camino werkt en wat hij eigenlijk voorstelt... Ik weet alleen dat hij in me leeft en dat je er niets over kunt zeggen, behalve dat hij jou geeft wat je nodig hebt.

Dankjewel Yves en Edward voor jullie zorgzame groepsbegeleiding. Buen camino- stapmaatjes voor dit mooie groepsgebeuren.

Niek Van Bel

Ik had de tocht aangevat om eens los te koppelen van de snelheid van elke dag. Ik had toen nog geen idee wat voor impact de tocht op me zou hebben. "De camino geeft waar je niet om vraagt", wist reisgenoot Niek ons te vertellen. Gelijk heeft ze!

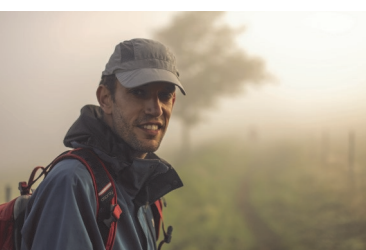
Ontzettend dankbaar blijf ik, dat ik deelgenoot mocht zijn van dit prachtig avontuur. Magisch was het en het zindert nog steeds na. Ik voel het in elke vezel van mijn zijn. Wat heb ik genoten van de natuur in al haar pracht. De geuren, de kleuren, de wondermooie zichten. De stilte.

Alle pelgrims gaan dezelfde weg in een sfeer van verbondenheid. Ook binnen onze groep van twaalf heerste een warme sfeer. Samen op pad, samen stappen, elk zijn eigen tempo. Samen genieten, van gedachten wisselen, samen afzien soms. Elkeen mocht er zijn. Zijn zoals die is, zonder oordeel, elk met zijn of haar verhaal.

Een meer dan unieke ervaring! Dankjewel Edward, dankjewel Yves, dankjewel lieve camino-vrienden. Buen camino.

Ciska Devisscher

Vincent Lagae maakte de foto's.